

רסיסים

למראה נחשול־פרא המרוגזים של האוקינוס רחג־השולים, שלא שקט מועפו מיום הפלגת המפינה המסואבת והעמוסה עדת־יהודים חשושים ומסוגסים מעל החוף המתפזק לאור־המים העכורים והנדחק לתוך חריצי־היבשה — התחילו העינים ממצמצות מחוץ הדגשה מוצנעת של בושח ורומעות בחשאי ובחֶסֶת־סנים, כאילו הבהבו גדרן בשפולי־האופק הרמוס־ערסלי, אנב להטי־דמיון, גנות־העירה השקטה היושבת בנתה עד שפת־הנחל הפינה, שדרכו מדי שנה בשנתו לבלוע חיים אחר מחינוקות רבית־רבן, בלי־משים נודקה מחוץ הפקעת הסבוכה של שבירי־הזכרונות והמקוטעים והחתוכים דמות־דיוקנם המוקדרה והמ־מושפעת של זבא־אמא, כששניהם אחוזים ודבוקים ומעושפים במליח שנולה מלאים ורגליהם והכרוכות מרחפות נפיסה מופלאה מעל הגנות המשופעים, כמש כבאותם הצורים מנוסי־הסרצופים ומ־עורבלי־רגננים היוצאים מתחת מכחולם הרומט־עצבני של צעירי־ישראל המט־פלים בנכר בעקלקלות־הנורל המפדמר בין אצבעות־ידם הימנית, הַרְחַש החבוי והקל שניעור לא־סִרִיהֶמָא, תְעֵלָה מסימטא מהבילה ונדתה שבלב נהימה דקה וכבד־שה, אשר גררה אחריה מנינה מפורשת למחצה ושוב הבחיקה מול העינים התמרות והמפמפות ה־ש דמות־אבא המטייל בחלוקו האזור סתרי־סתור לשולחן, כשפסיעותיו הגסות ממלונות לתורו הצרחנית והמשעממת על ספק־נינון שנקיט רק במחציתו בשעת סעוד־דת־מצוה.

מרצומו ואפלי־מצהיר של הכושי, שישב בפישוש־ידיים בירכה־המפינה ונמע לפירונון בלגמות ממושכות אינה משקה כפצצע מצלוח־המזוים משחירה ומות־לדת, הזויר את תעתועי־ההרהורים על אכסניה נשכחת, שארבע יתדותיה נחקעו בשתרי־הילדות, ושפסחה כאן באמצע־האוקינוס על הפנים המחומטות בנשיבת־משי של מומרי־קדושים אשר לנורס־הינקות; — שחורה אני ונאווה... כְּאֵלֶּי־קָדֵר — אנוויי די ניצעלטיין פון די מא — — — מע־רין...

והרגן מתששט בנופו הצונן ושומע חמימות מרגיעה, כאילו לא נשתירה — מעין כמות פסולה ומבוטלת — כל הש־חמכות־נמשו הדלפונות והמרושלת שם בנרתיק המפולש של בית־אבא הרעוע ובעל הנדבכים המכורכמים מאחורי בית־

הכנמת, מאחוריו, לא יפלא איפוא, שאנב הצצה מדומדמה ומסוקקת בכרובל־ח־הגלים הנועשים רפוס־ת־פרחה איוו דודה מאומקה ורחמנית, שענייה הולגניות והנפוחות נתונות בבחילות מבעיתה: זֶה הֵם נָרוֹךְ יִרְחַב־יָרְדִים... דער דאויקער נואלראונער יס... שם אָנִיֹת יְהִלְכוּ... רוגרס פון די פארזאכארין ארוסניין... הרחוריי־סור החולניים האלה היו בוראי הולכים ומתנערים עם כל צל קלוש ונגוץ הסניח מסחבואים סתומים ומעפן את התרגשותו הפיוצה והסודרת, אילולא נתקל בו כחתיכת־פלדה ממורקת המבב חחר והמרוכו של המפקת האי־מלקי, שאצל עליו שלא במהפן מע־שירותת המופלגת של תבנית־היכל, בית־התפלה הבנוי לגוי־עולמים בויניציה המפוארת והמְגֵרֶשׁ הסובא בשעת תפלת־שחרית תְּרִיסֵר קָדִים הממוכאים על גרוחם שפעת־חמה משפִיטה ואביכית — רואים שניהם בפיסחון הענותנית של מאות־היונים המפוזות על ססת־הי־ד של אֶבְרָךְ נודד, שונמפל אליו סת־מ־רנד סלבי בעד הבעה מפומממת, שרדה מגפיו המווסתוח הזכיר את החבית השפנה והמרוסקה הרובצת לפתח־החנות המוזהמת באמצ־עיה־הרחיב בעירת־הסולדת.

שבעה ימים חמימים נשתרכב שְׂרַב־צִחִירִים עד להקות־המתנמנים, שנש־תטחו בעצלתיים על המכסה ומי שניעור לשעה קלה האהיל על העינים המיונעות, שְׁאָרְבו בצמאונן האלים־מטרי לאַמ־ת־קִדְקַע שאינה נשטמת מתחת כפות־הרגלים, אור ליום השמיני נתעקש מישו לִבְשׁוֹ רֵאֵי־שׁוֹנָה בבִּרְכָה דוהטת של קרבת־קִדְקַע והמתין עד שהוצלף קו מפותל של הדוה שקוסה ואורירית על הפנים המ־חומטות והמוספעות למראה שיירות־הגמלים המשרכים את דרכם המתונה והישרה ברצועת־החול הרחבה החובקה את חופי־היבשה הקרובה ועד שההסחכ־לות־למרחקים הוה הזדהרה וטמוך לעינים התחיל מרצד תל־המסדרון האפולולי שבבית־אבא והנת יושב בטבורו סומר סתים הישיש על חבית ייש מדוקה ומהופכת, מסלק מסו את מקטורת־הענפי־ותינוק מקת ששב באותה שעה מבית־רבי, כשפנסו השבור תלוי בכפתור־אדרתו הפרוסה, עומד לסניה מתנה קידה בישנית והוור על פסוקו בהבלטת־דברים עמיסית וצלולה:

— לָךְ לָךְ לָאֶרְצָךְ וְלַמְלִכְךָ וְלַבֵּית אָבִיךָ...

Historical Jewish Press (JPress) of the NLI & TAU

דבר, 15.10.1926, page 8

תכשה בהיסח-הדעת, נודקה קצת שיעור-
הקומה ותלתישה הממונות ומסוגת-אהבה,
שאמרה להסתנן מבינות לשמתיים. נת-
מססה חוק כדי פליטה ביבבות המטור-
רפות של המפינה העוגנות...

דב שמוק

זכרון-יעקב.

והוקן מתייק בעניות כאילו רצה
להעמיד את התינוק על המקרא שיצא
מדי משומו וממלים בקול קטיפה
רכרוכית:

— מי כתיב: לארצך? כתיב:

מארצך... הא?

ברם, משניכר שהגירסא לא נש-